

Presse og Information

Den Europæiske Unions Domstol
PRESSEMEDDELELSE NR. 145
Luxembourg, den 24. november 2020

Dom i forenede sager C-225/19 og C-226/19
R.N.N.S. og K.A. mod Minister van Buitenlandse Zaken

En medlemsstat, der træffer afgørelse om afslag på et »Schengenvisum« som følge af en indsigelse fremsat af en anden medlemsstat, skal i denne afgørelse angive, hvilken medlemsstat der er tale om, samt den specifikke grund til afslaget baseret på denne indsigelse, i givet fald ledsaget af grundene til indsigelsen

En egyptisk statsborger med bopæl i sit oprindelsesland (sag C-225/19) og en syrisk statsborger med bopæl i Saudi-Arabien (sag C-226/19) havde indgivet ansøgninger om »Schengenvisum«¹ til Minister van Buitenlandse Zaken (udenrigsministeren, Nederlandene, herefter »ministeren«) med henblik på at kunne besøge deres respektive familiemedlemmer, der var bosat i Nederlandene. De fik imidlertid afslag på deres ansøgninger og blev i overensstemmelse med visumkodeksen meddelt dette afslag ved hjælp af en standardformular², som indeholder 11 rubrikker til afkrydsning, alt efter hvilken grund afslaget baseres på. Da der i disse tilfælde var sat kryds i den sjette rubrik, skyldtes afslaget den omstændighed, at de pågældende personer blev anset for at udgøre en trussel mod en medlemsstats offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser³. Disse afslag på visum skyldtes indsigelser fremsat af Ungarn og Tyskland, som de nederlandske myndigheder forudgående havde hørt inden for rammerne af den procedure, der er fastsat i visumkodeksen⁴. Det var imidlertid ikke i standardformularen præciseret over for de berørte, hvilke medlemsstater der var tale om, hvilken grund afslaget præcist var baseret på blandt de fire mulige (trussel mod den offentlige orden, den indre sikkerhed, folkesundheden eller de internationale forbindelser), eller af hvilke grunde de blev anset for at udgøre en sådan trussel.

De berørte parter indgav en klage til ministeren, som afviste denne. De anlagde derfor sag⁵ ved Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem (retten i første instans i Haag, tingstedet Haarlem, Nederlandene), og gjorde herved gældende, at der ikke tilstod dem en effektiv domstolsbeskyttelse, for så vidt som de ikke var i stand til at anfægte realiteten af disse afgørelser. Denne ret besluttede at anmode Domstolen om oplysninger om dels den begrundelse, som en afgørelse om afslag på visum skal være ledsaget af, når dette afslag begrundes i en indsigelse fremsat af en anden medlemsstat, dels muligheden for at undergive denne afslagsgrund en domstolsprøvelse inden for rammerne af retsmidlerne til prøvelse af en afgørelse om afslag på visum og omfanget af en sådan prøvelse.

Domstolens bemærkninger

For det første fastslog Domstolen, at den medlemsstat, der har truffet en afgørelse om afslag på visum som følge af en indsigelse fremsat af en anden medlemsstat, i denne afgørelse skal angive,

¹ Visum til transit gennem eller ophold på medlemsstaternes område i højst tre måneder inden for en periode på seks måneder. Dette visum udstedes af en medlemsstat i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13.7.2009 om en fællesskabskodeks for visa (EUT 2009, L 243, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 610/2013 af 26.6.2013 (EUT 2013, L 182, s. 1) (herefter »visumkodeksen«).

² Formular, der er indeholdt i bilag VI til visumkodeksen og omhandlet i kodeksens artikel 32, stk. 2.

³ En grund til afslag, der er fastsat i visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra a), nr. vi).

⁴ Proceduren for forudgående høring fastsat i visumkodeksens artikel 22.

⁵ Sag, der kan indledes i medfør af visumkodeksens artikel 32, stk. 3.

hvilken medlemsstat der er tale om, samt den specifikke grund til afslaget baseret på denne indsigelse, i givet fald ledsaget af det væsentligste indhold af grundene til denne indsigelse.

I denne henseende fremhævede Domstolen, at kendetegnene ved en sag indledt til prøvelse af en afgørelse om afslag på visum skal fastlægges i overensstemmelse med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som sikrer retten til effektive retsmidler. I medfør af denne bestemmelse skal den berørte person således kende de grunde, der understøtter en afgørelse truffet i forhold til den pågældende, enten ved at læse selve afgørelsen eller ved, at disse grunde meddeles den pågældende efter anmodning herom. Domstolen bemærkede i øvrigt, at selv om den begrundelse, der er indeholdt i standardformulærens sjette rubrik, er udfærdiget på forhånd, har den kompetente nationale myndighed pligt til at angive de nødvendige oplysninger i rubrikken med overskriften »Anmærkninger«. Domstolen bemærkede desuden, at der findes en ny standardformular, hvori de forskellige mulige grunde til afslag, som før var angivet uden sondring, nu er adskilt fra hinanden ⁶.

For det andet udtalte Domstolen, at den medlemsstat, der har truffet en afgørelse om afslag på visum som følge af en indsigelse fremsat af en anden medlemsstat, ikke kan foretage en materiel prøvelse af lovligheden af denne indsigelse. Som følge heraf skal den medlemsstat, der har truffet afgørelsen om afslag på visum, i denne afgørelse ligeledes præcisere, hvilken myndighed ansøgeren kan henvende sig til for at opnå kendskab til de retsmidler, som den pågældende har adgang til med henblik herpå i den medlemsstat, der har fremsat en indsigelse.

For at nå denne konklusion fremhævede Domstolen indledningsvis, at genstanden for den domstolsprøvelse, der foretages af retterne i den medlemsstat, der har truffet afgørelsen om afslag på visum, ganske vist er en undersøgelse af lovligheden af denne afgørelse. De kompetente nationale myndigheder råder imidlertid over en bred skønsmargen ved behandlingen af visumansøgninger med hensyn til betingelserne for anvendelse af de afslagsgrunde, der er fastlagt i visumkodeksen, og vurderingen af de relevante faktiske omstændigheder. Domstolsprøvelsen af denne skønsmargen er derfor begrænset til at efterprøve, om den anfægtede afgørelse er baseret på et tilstrækkeligt solidt faktisk grundlag, og at sikre, at afgørelsen ikke er behæftet med en åbenbar fejl. Såfremt afslaget på visum er begrundet i den omstændighed, at en anden medlemsstat har gjort indsigelse mod udstedelse heraf, skal disse retter i denne henseende have mulighed for at sikre sig, at den procedure for forudgående høring af andre medlemsstater, der er fastsat i visumkodeksen, er blevet anvendt korrekt, og navnlig for at efterprøve, om ansøgeren er blevet korrekt identificeret som værende omfattet af den pågældende indsigelse. Disse retter skal derudover kunne efterprøve, om de processuelle garantier, såsom begrundelsespligten, er blevet overholdt. Derimod påhviler prøvelsen af, om der er grundlag for den indsigelse, som er fremsat af en anden medlemsstat, de nationale retter i denne anden medlemsstat.

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retstvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse, der på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

⁶ Bilag III til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1155 af 20.6.2019 om ændring af forordning (EF) nr. 810/2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeksen) (EUT 2019, L 188, s. 25).